

Oğulcan Kütük

Oğlan Çıkmazı

İthaki Poetik

İthaki

Oğulcan Kütük, 1995 yılında Kırklareli'nde doğdu. Şiirleri *Sözcükler*, *Kitap-lık*, *Varlık*, *Natama*, *Şerhh* gibi dergilerde ve antolojilerde yayımlandı. 2017 yılında yayımlanan İlk kitabı "Ecza Kışı", 2018 Attila İlhan İlk Kitap Şiir Ödülü'ne değer görüldü.

Oğlan Çıkmazı
Oğulcan Kütük

İthaki Yayınları - 1731

Yayına Hazırlayan: *Devrim Horlu*
Düzelti: *Burak Albayrak*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ekim 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-05-0

Sertifika No: 46603

© Oğulcan Kütük, 2020
© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sokak, 1907 Apt. No: 31 Moda-Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Oğulcan Kütük

Oğlan Çıkmazı

İthaki

Contents

Kan Çek Yüzüne Biraz 15
Dip ve Dil 17
Adımdaki Can Silinsin 19
Eski Evler Nakaratı 21
Gereği Düşünüldü 23
Sürgün İzi 29
Biraz Daha Uyu Belki Buralı Olacaksın 31
Oğulcan Taksimi 33
Mîran 35
Kalıntı Sabittir 37
Silahları Başlatan Sabah 39
Yankı Kayıp 41
Anlatmadım Yerinden Oynamış Sabahları 43
59 TK 067 45
Gittiğimi Söylemeye Geldim 49
Zarf 55
Araf Mektubu 57
Nehir Mektubu 63
Yokuş Mektubu 65
Prospektüs 69

Hayal'e
evden çıkmama izin vermediği için.

birbirlerine yüzlerce yeni ad
vereceklerdir ve hepsini yeniden
alacaklardır birbirlerinden,
yavaşça
küpe çıkarır gibi

Rainer Maria Rilke

sana yüzlerce yeni ad verdim
bu kitapta ve hepsini
yeniden aldım senden
yavaşça
bana verdiğin kuğu küpelerini
çıkarır gibi

Lâle Müldür

Davanın Kabulüne...

Kan Çek Yüzüne Biraz

benim bu vadiden geçerken alacağım bir şey yok
öte yüzüne varacağım güneyin, orada hayvanlar aç
şu önünde durduğumuz mülteci olmanın suyudur
gir yıkan, bulaştır tarih öncesini göğe
kendinden sonrasını nehirlere bırak
bir çığlık kopar ve kan çek yüzüne biraz

evvel veya evvela, lütuf ya da savaş
silahlarımızı gömdüğümüz şehirlerden ayırdılar bizi
dağılmadı sesimizdeki pus, boynumuz örtülmedi
ölümüzle dirimizin yer değiştirdiği bu göç kusursuzdu
biz eğreti kaldık. sen bir çığlık kopar, kan çek yüzüne biraz

yeniden doğ ve doğrul, zamanında cümle âlem bizimdi
cümlemiz zedelenmiş hem kumlar dinmişti çöllerde
çölleri terk eden her fırtınaya tezelden itiraz
ağzında sessiz dikişler sevgilim boğazında avaz
ellerime sardığım astar sana uzanırken yırtıldı bak
bu çölü benimle bırak, kan çek yüzüne biraz

insan olmanın sularıydı girdim çıktım
uzun nehirler geçirdim sırtımdan serin ve yoğun
ve sanki sıkılmış gibiydi aktığı yerden
balıklarını mı öldürdüm, yerini mi sevmedi
kendi yatağına neden sıkışırdı nehir
hani bunlar insanlar içindi

bir infilak denebilirdi uyandım
rüyaymış meğer bu bin yıllık savaş
hani gerinirken yırttığım astar, kavgamı verdiğim kılıç
ben nerede yıkandım bunca yıl
bir rüyada mı oldurdum çöllerde nehirleri
sen de bir rüya uydur, kan çek yüzüne biraz

dünya döndükçe az döndükçe beyaz
uyandım ve azalan sulara buladım aklımı
ey doğusu bir avuç insanın, ey avucumda büyüyen şefkat
bu uzun rüyayı kim ki taşlardan oyup yerleştirdiyse içime
bir kuzgun salınsın ve dağılsın ince bileğinde bir haber

ölmeye yatıyorum n'olur gel
kan çektim yüzüme biraz

Dip ve Dil

I.

bir bütün akşamı değiştik önce tozla dumanla. herkes vardı
sesim uzakların sesiydi katlandı durdu bahçede, gördüler

otellere girip çıkmakta iyiydim. az değildim, tanıdılar
kış geçti büyük haberleriyle, tırnaklarım tükendi kırılmaktan

sorarım derimdeki bu tat anlaşılmak için değilse ne
hâlâ bilmiyorum neresinden kaldırılır bir nehrin ucu
meğer yakmak için bir bahçeyi, ikna lazımmış ateşten önce

az değilim bak, bir gömlekten öğrendim kıpkırmızı durmayı
âşık olmayı, eve gelmeyi, vesikalar taşımayı ön cebimde

hoş geldin. bir kilidi kurcalar gibi geçirdim bütün akşamı
kurtulmakla köklenmek arasındayım, buradan nereye gidilir

II.

baktıkça donan eski fotoğraflara sığmışız, dur
yüzümün bir yarısı yok, öbür yarısı gök

bir cesetten çıkarılmış yağmur suyu, bir cesetten yıllar boyu
kimse inanmaz en temiz toprağı seçtim bizim için
neler geçirdik, yine de yok kışın kendine ait bir bayrağı

aklım... alıştırdım zamanı, kınında güzel her şey
buğumu çektiler ağzımdan, kabuğum orada kaldı
buldum kolayını dayanmanın, uyudum uyandım
beni gökten indirecek bir ip buldum, dibe çekecek bir dil

sırtımdaki boşluğun rabbini bulamadım

Adımdaki Can Silinsin

çürüyen köküme inandım, oraya indim
topuğumdan içeri batan lince
sütümle büyüttüğüm gerçeğe
içimdeki eşiğe indim

duvarıyım kendi çukurumun, yuvamda kusurum
sökülmedi dilim. yasımı yıllarca kamburumda çınlattım da
sesimi başkası taşıdı

oysa buralarda, tözümü kavrayıp incitmeden
unutmamak için su değdirmeden, gitmeden ve gelmeden
–ömrü varsa kuyuların– ses etmeden, iz vermeden durdum
aynama binbir çehre çakıldı
buraya ineli beri âlemim kayalardır

ey kuyum, toprakların kara damarı
burada, yedi kat kimsesiz düvelde
ne yaptıysan beni öldüremedin

kıyım ve kıyamet, ey gerçek ve felaket
yedi kuyuda adım anılsın, yedisine ayrı ayrı inilsin

kuyum içeri devrildi, adımdaki can silinsin

Eski Evler Nakaratı

bu yorgunluk başkasının baba, bu geçmiş dil
büyük gölgeler, uzun kollar, bu geç doğmuş kardeş

buradayım, bu kadar yedi aylık sabrın selameti
yaşlandıkça uzağına düşen evler yok burada
eskiden olsaydı, kimsenin ölmediği kalabalık sofralarda
denizde bir zerre gibi kalan seni anlatırdım
uzaklara açıldıkça öldün sanıp ağladığım yazı...
yine de azalmazdı kusurdan saydığın günler
yüzündeki ihaleyi okuyanlar uğramazdı odalarına
ama ben buradayım baba, alnımı işaretle
anlat neresinden kıyılır bir oğul

ellerin yok, ne üstüme devlet ne merhamet kardeşime
eski bir çerçevede öldü çocukluğun
üflersek dağılır pus seçilir yüzün...
şimdi damarlarımdan kuyular gibi çekilen kan
sırf bana inan diye ağzımdan kıvrılarak çıkan yemin
biraz hınç, kalbimi sallayan tortu, biraz ölüme inanç
sonunda sesime sinmiş evham kaldı senden geriye...
her gün biraz daha çürüdü yaşamın bembeyaz kefeni
ne yırtıp geçecek güç kaldı ne katlayıp kaldıracak zaman
buradayım. her yılın sonunda üstüme dökülecek
benden vazgeçtiğin gün kesimleri

imkân mı aradım ihtimal mi savurduğun cüzzamlı bakışta
gölgen odalara işlemedi yazık, üç adım gerideyim senden
şu mutlak yemini ters çevirip yeniden diktim yaramadı
ve durmadan hatırlattı kendini suyuma karışan evham
hâlâ yemlerken öldürdüğün kuşlar duruyor aklımda neden
neden açılmadı yüzündeki yorgun yokuşun haritası
dünyayı hatırlamam için bağışladığın zaman doldu baba
kalk duvarları boyayalım hiç olmazsa çatlakların rengi değişsin
kurtulacak bir evimiz yok içindeki mezarlık manzarasından

yalın bir tenezzüle aitim evet, hem çok sahici hem cümlem yalan
beni denizden girdaplar doğurmadı ki, nereden bu alışkın sallantı
artık dökülebilir diri omuzlarımdaki renk hevesleri, dökülsün
nasılsa bilinmez gözlerinin çukurunda saklanan ihtişam
adın bile kırılarak geçti diye adıma,
kurtulacak bir pencere yaptım
doğarken gerdiğim saydam boşluktan

nasıl geri dönülür öğret bana hayal
bana gidişlerden niye dönülmediğini, yolların fısıldadığı
sırrı anlat. ayrılığın hangi pusuda yattığını
nasıl baktıysan baban giderken, nasıl gördüysen öyle anlat
anlat hiç gitmeyi düşünmemiş bir çocuk olarak

"davalının müşterek haneyi haklı bir sebep olmaksızın terk ettiği..."

bunca yıl hayal –küçüktün
yolları cebimde genişleterek girdim bizim eve
bekledim, beklemek oldu balkonlar. hiçbir şey
yeniden başlamadı. düştüm kendi kenarlarımdan

"davalının kusurlu davranışları nedeniyle
şahsi hakları ağır surette ihlal ettiği..."

anlat hayal
elemli kalabalıkları gördün, mahkeme salonlarını...
hep endişelerden ve sonsuz iştahımızdan bahsettik
bir yandan büyüyordun, öbür yanında kavga ve yargıçlar
bu yüzden çiviyi değil, duvarda bıraktığı boşluğu öğrendin

beni bunlarla bırakma, diye boynuma atladığın eşik
o çelik kapılar, kanlı merdivenler... annem hemen inip sildi
sen bu tarafa bakma hayal, bana doğru küs, bana doğru sus
nasılsa her şeyi ezberliyor bu oda

"müşterek çocuğun velayetinin
davacıya verilmesine..."

başka yere gidelim abi, olur gidelim hayal
köylere gidelim, belki geniş ormanlara
bak bu ev üst üste, güneş girmeyecek kapısından
anneme de haber verelim korkmasın artık
kavgalarda akan kanın, bunca hızlı kurumasından

"davanın kabulüne..."

Oğlan Çıkmazı

Biz ne olacağız? Bizim yaşadıklarımız ne olacak?
Hiç yaşamamış mı sayacaklar bizi?
Onca geçirilip göçülenden bir şeyler kalmalı; her ne kadar,
'*el hayru fi ma vakaa*' derlerse de iş sona erince dönüp sorarız...
Boşuna mı geçirdik bunca yıl sırtımızdan vapurları?

Leylâ Erbil

Sürgün İzi

I.

yarın için gerdiğim yay ağustosun ortasına düştü
bir şehir geçti ayaklarının altından...

işte karşılıklı iki şerit, karşılıklı denize açık. göçlerin sildiği
evler kadar yeniyim dedim ve döktüm inlediğimiz akşamı

sen ham bir hayretsin kazılsın izin derime
sessiz seviştik sesin ağzıma iyice yerleşsin
denizler seç kendin için, yüzeye doğru yüz, beni evlere alıştır

II.

kapı kilitlerinde beş gece beş kristal, kasığında kaynayan dikiş
ve her sabah bir daha hazırlanan iki kırmızı valiz baktı yüzüme

yine de her şey sakin, herkes kendi kuytusunda iyi...
benimse şurama, nereye yerleşeceğini bilmeyen beş inci gömüldü

hiç beklenmeyen bir ölüm oldum yürüdüm üstüne
ısrarım çeliktendi, delerdi istese kasığındaki nakışı

istiridyenin gizlediği meçhule, tırnaklarını geçir şimdi
göreceksin, istiridye ancak açılırken incinir

III.

henüz kabuğuna bir hayat indirmemişti tanrı
birden azaldı günün gökten yapılmış saatleri
bitti geceden süzülen telveler. dediğim oldu
gidişine iliklendi büyük ağustos
senden sonra bir çocuğu daha topladılar buradan

yüz sürüp geçtiğim kilit, kemik rengi çarşaf
geri kalan sabahı doladı kendine. dediğim oldu
unuttuğun gömlek nasıl olduysa, kollarından başladı eskimeye
dahası eskitmeye bir evi, asılıp unutulduğu yerde

öyle gizliyiz, öyle kimsesiz
bu yüzden yazıp yaktığın günlüklerinde bile geçmedi adım
ama yine de şu tuvale çizdiğin portremin altına
tedirgin bir imza devirmiştin ne cesaret, adın okunuyor hâlâ

gözlerimin boşaldığı dik yokuşlu mahalleye alışamadım
iskender öldü, şarkılar kötü, merhaba kaygı merhaba

Biraz Daha Uyu Belki Buralı Olacaksın

biraz daha kalırsan buralı olacaksın
bir sesten koparılmış gibi eskiyecek yattığın yer
bir sesten koparılmanın hakkını verecek uykun
bu ovayı çizen yola bak, ben indirdim dünyaya
biraz daha yürürsem buralı olacağım

denizin dibinde şehla bir balık sarsılıyor
deniz sarsılıyor, dip sarsılıyor, tuzla buz dünya
çok seviyorum yüzünü, hayvan yarasına benziyor
biraz daha yüzsek tam buralı olacaktık
buralı ve yeni uyandırılmış çocuklar kadar ıslak

şimdi hepsi büyüdüler
bizimle yaşar ve ölür sandığımız her şey erken bitti
yaklaşacak kadar çıplakmış uyandırılan çocuklar
öyle uzun baktılar ki bir cesedin moruna
biraz daha baksalar oralı olacaklardı

rüzgâr büyüttü durdu kendini
hayvanlar geldi hayvanlar geçti ağzından
toprağın üstüne çekilmiş bir avuç deniz
toprağın üstüne çakılmış bir avuç insan
bıçaklar bilerdik hiç görmemiş kadar çok
iki kişiydik hiç birlikte akmamıştı suyumuz

saat beş sularıydı kalktık, de ki sulardan kalktık fena mı
biraz daha otursak akan şeyler çekecekti içim
biraz daha otursak belki çürük denizler

üzümün saydamı güneşi geçirdi
incirin eti delindi, boşaldı sütü mor kabuğuna
şu dağdan öğrendin uykuyu, şu dağdan başka bir dağı
ne güzel uyudun, nasıl çalkalandı rüyaların
damarlarında üç çocuk döllendi, daha doğarken öldüler
ne akşamları oldu dünya için ne ömürlerinde bir günaydın

bunca uyku kimseye kısmet olmadı oğlum
biraz daha uyu belki buralı olacaksın

Oğulcan Taksimi

denizin yüz yıllık ritmini değiştirdi çakıl, herkes alıştı
ben bir girdaba tersinden bakar gibi kaldım dünyada

kazıyarak çıkaramadık lekelerin tarihini
yine de kazı göklere doğru, bak bu sessiz yerler
bizim olmamış hiç. uzundur gürültülere aitim
ve hâlâ bilmiyorum bir adam nasıl bitirir şarkısını

hayır, ittirerek taşınmıyor coğrafya kabullendim
en başından razıydım, bindiğim dal önce beni çatlatsın
bunca zaman toprağı yok saymadım, suya inat etmedim
kanım gövdemin değildi, aklımın değil

çocuktum. hem göğün yedi katı hem altımızda gerilen fay
size dokunmuştum, çocuktum ve yarım...
ezber ettiğim dünya tam burada dönüyordu ama
annemin allahı üstüne elini koydu

ben aylardır tam burada
kendi hayvanımı kendim doğurdum, öyle kaldım hayatta

gördüklerim yetmedi yağmuru dindirmeye
kusurlardan bir silah, kargalardan bir yemin
yollardan bir yalpa aldım ve bir kaplan uyuttum boşluğumda
sana borcum yok kendim döndüm şehirlerden

önce saatler hafifledi
sonra ölüm git gide bir kitaba dönüştü buralarda...
tarih geldi, hükümet geldi, an geldi, annem geldi
tuttum iki ev geçirdim birbirine – çırılçıplak

işte ben aylardır tam burada
yanmış biletlere dil dökerek kaldım hayatta

göğsüme süt mü karışmış irin mi
sesim mi çekilmiş içimden –şimdi o kadar mümkün ki her şey
mesela çingeneydim, kapkara denizlerinden vazgeçtim senin
mesela tersinden başlamış bir yangın söndü yattığımız yerde
erken biten o yazdan bahsettim kimse duymadı

seçilmiş bir cenaze rolüydü, kalktım döndüm etrafımda
bir ud taksimi döndü benimle beraber
böylece gürültüye gömüldü her şey...
şölenlerle geçtim oğulluğun şartlarından kanıtlarından
şimdi ya unuttun benim beyaz kirpikli gürültümü
ya da bir erkek bir erkeği öper gibi
*hiçbir şey anlamamış yaşamaktan**

---

* Edip Cansever

kestik. sonra manzarası değişti buraların
katlar çıkım etrafıma, ellerim bu yüzdenmiş
bu gördüğün şey sabrım benim, kimselere elletmedim mîran
dağ gibi sözcükler buldum – neye benzedim ağlayınca bilmem
dağdan büyükmüş dağ sözü, sonradan öğrendim

sedyeler mezarlığı:
odalara giriyorum nefes veriyorum, üç iki bir
bilindik bir ritimle tekrar dönüyor dünya
ben bu binadan çıkamam, bina çıkar benden beyaz
nice isimler bulurum seslenmek için sana
adını söyletmezler, ancak mîran derim

klor kokusu:
içim çıkıyor, hayvanlarım bana bakıp döküyor tüyünü
bir şeyi bitirir gibi yapıyor doktorlar
buz dolduruyor biri çukurlarıma, biri makasları açıyor
öbürü geriye doğru sayıyor yaşımı. ben düşer gibiyim
üç iki bir

yalnız sevk:
gözlerim karardı, ışıklar bölünüp döndü yoktun
bistüri düştü, sedyemi yine annem ittirdi yoktun
katlandı taburcu kağıtları, saçlarım seyreldi
dikişlerimi aldılar dün sabah, ayaklarıma düştü yoktun
kalktım bu şiire başladım öyle arabesk
bir şeyler bitti kasığımın oralarda, anlatamadım yoktun
bir ihtimal olarak ellerimdeki zehre dökül şimdi mîran
ben öyle düşer gibi kaldım, yoktun

oysa:
gövdende bir tepe, indim çıplak, çıktım çıplak
çiftleşirken ne toplanır dünyadan, onu topladım ayaklarına
astarlar sızdı ucumdan –açılacak bir şeymişiz meğer
içinde eskidi dilim. bu sular benim sularım, sırtında senin
atların şahlanırken düşürdüğü gölge neyse o
neyse kartalları gökte eskiten zulüm
denizleri doldurup ışıkları kapatan cüret neyse o

hâlâ ıslağız. yetmedi rüzgârın kavradığı tüller
boynunda katlanan damar yetmedi

bir şey yap mîran
beni iyice sık ve bırak şimdi

Kalıntı Sabittir

burada hiç şaşırmadan uyudum
gürültüsünü bellediğim mekânları taşıdım eve
içimin adamlarını taşıdım, içimin oğlanlarını
hayretler benim için değildi, taşımakla kaldım

içeri oğlan – dışarı oğlan
içimden dışıma yürüyen bir oğlan
unutur muyum, gözlerinden ağır bir törenle geçtim
herkes vedaları sevdiğimi sandı, hayır vedasız bir oğlan

tut ki, hasta derlerse bak bu annenin memeleri
kaç duayı örter acaba şuncacık cismim
kim yardım eder, hangi bıçak kazır ortasındaki yarayı
içimde yatan kara çareyi görene kadar çocukmuşum
*çocukluğum idi beni koruyan organ**

bilirim bozuktur bütün kalıntılar
oysa kalıntı sabittir, ben yürüyerek oğlan

* *Yücel Kayıran*

yani bildiğin gibiyim hâlâ
hiç görmediğim bir ırmağın rüyama dolduğu
dolup yerimden ettiği o güne tekrar çakılarak büyüyorum
uyanıp gözümü açmak için karar bekliyorum devletten
bir denizin düzlüğü yok buralarda bana yuva olacak
adımı kaldırıp kemiksiz evlerden, isimsiz de yaşardım
ama ağzımda boğularak ölen oğlan

bunca uzaklıkta bir imkân değil mi her şey
mümkün değil mi çerçeveleri aşan uçurumlu fotoğraflar
mümkündü ama bizi kovdular – yerle yeksan bir oğlan
düşmenin bütün zamanlarından geçtik
nihayet düşmenin cüreti sakatladı bizi

bir şeyi kaybederken çıkan gürültüyü duydum
bir şeyi bitirmeyi, belki kurtarmayı...
neye inandıysam, nereye yürüdüysem, ne yuttuysam
hastanelerden bir temiz raporu misal, bir oh sesi
sarılma sesi göğüs göğüse, belgeler, kan testleri, bi' ton fotokopi
yıkıldı gitti gözlerimiz uçurumlu fotoğraflara bakmaktan

devril aklım, kırıl kanım, geç fikrim
sen oğlan kal, ben aksi lekesi oğlanların

Silahları Başlatan Sabah

uzun yağmurlarla göllenen şehir
akşamları izlemeye gelinen bir travma
bunların hepsi cebimde hazır
yüzümdeki kılıfı boşluğa geçirdim
hafifliği öğretecek bana

şuradan çekilsem hiçbir şey yarım kalmaz biliyorum
hayvanım ölmek için kuytular arar
hayvanım ölmek için kuytular bulur
de ki, çok yorgunum ölümlere alışmaktan

beni hatırla, şimdilik gelip geçici bir şey olarak
çamlara kavaklara cevizlere karışmış olarak
yenilmiş bir diri, kösnül bir tarih olarak

ne iyi kasıklarıma kadar itelenmiş bu duman
ne iyi avcumdaki tütünün adı bile kalmadı yanmaktan
yaşadım ya seninle iyiydi kötüydü
hiç ayrılmadım buradan, o dalgın atlardan
anlattım / dinledim / dinlettim
çeke çeke uzattım sabahları üç kere
erken uyandım, diş biledim, su ısıttım
yetmedi nefesim yeni bir yere alışmaya

beni hatırla, velayet kağıtları, otobüs biletleri
beni hatırla, yuvarlak ve sarı bir sabah
örneğin bugün tütün bastım şurama
olacak iş değil neden tütün bastım şurama
yaramı tanrılara inandırmak için mi evet
dar zamanlarda yaraya alışmak için mi evet
yaşadık ya birlikte iyiydi kötüydü

bir deniz köpürüp geçti sıkıntımızdan

Yankı Kayıp

dilinde büyüyen dertli ağacın meyvesini
ben kopardım, başkası yedi

önce ben kabullendim başlattığın hikâyeyi
eski eşyalar mutlak bir hatırayı örttü sonra

hatıra etmek, kanı adıyla akıtmaktır dedim
kıvrıldım, yolu oldum altında kaldığım uzakların
eğildim karardım döndüm
çürüğüyüm artık içinde durduğum kaburganın

sesler geliyor, sesler birden ve ani. banyoda birbirimizin saçlarını kesiyoruz.
yazık ki dünyaya düşüyor. yerin yüzüne düşen o ilk sesi bulmuştuk. her kış
dönendi bu ses, her kış tekrar ve tekrar. bir ritimle beraber, şarkılara karıştı
tekrar. kabul edelim senin de o eski saçların yok artık. ömür dediğin, içimize
doğru uzayan bir yankıdır, demiştik... o yankıyı kaybedeli saçlarımı kesmedim.
şimdi saçların tekrar.

saklandım ve bitti, eğildim karardım döndüm
bir kara ceninden yirmi beşime değdim
gerilla gördüm, ses verdim, suçlara bulaştım
sevgilim dediğim günün akşamı geçti

üstümü ararken gölgeme bastılar

Anlatmadım Yerinden Oynamış Sabahları

iç çekiş kadar uzun sürdü bıraktığın ışık
oysa senin için uzayıp senin için dayanmıştım

son bakışların döktüğü sütü içtim,
sonra unuttum bütün bildiğimi
ha düşecek dediğim meyvenin, önce dalı ayrıldı ağacından

–göğe doğru sızacak su önce sana karıştı

bende titreyen üç günlük hevesi, atımdan düşerken yitirdim
uyuduğum çadırları büyüttü yorgunluğum
hiç anlatmadım yerinden oynamış sabahları
uğultuyla oyulmuş yüzüm, bin avazdan düşmüş ağzımla
uzağındayım işte... böyle devrildim

–benden başkası duymadı sattığım gürültüyü

kuşkuyla ağırlaşan gövdem hu
insanların sabırlarına uzanıp büyüttüğün heves bitti

şimdi camları açıp uzun yürüyüşlerin hayalini
sarkıtacaksın ya dışarı, unutma

–dizlerinde kemikleşen ağrı bir daha büyütecek seni

59 TK 067

burasını bana bıraktın
öyle değil, öyle demeyecektim: ben geldim
bir güvercin fırlayıp geçiyorken alnımın ortasından
öldüğümü kim nasıl kanıtlayacaktı

kasığımda kanser, çenemde küfür, önümde yol
bembeyaz şeritleri yuttukça yuttu karnım
yine de geldim. bilmiyorum başka
nasıl yatışırdı göğsün

öyle değil, öyle demeyecektim
sesimi korkuluklara astım, sesini sesime
demek buralarda kaynadı öfken, buralarda döndü demek gözün
ne gelip geçici bir şeydim ne kömür kadar değerim
işte geldim, aklımda çıkrıkların sonsuz sesi

önüme bir boşluk koyup, öyle baktım baktığın denizlere
saatlerdir uykusuzum, karnım aç, suyum yok
yolları yedim, tünelleri, kavşakları
şimdi kim dağıtacak yalanlara üflediğin nefesi
bembeyaz şeritleri kim alacak sırtımdan

erkekliğinden düşen taşı kasığımdan çıkardılar bak
bu duyulan onun gürültüsü, yerini sevmiş bak
geldim gittim bak – bak öfkem kül rengiymiş bak
uykun da bölünmedi alnın da aşınmadı
biz seni böyle mi karşıladık diye sormaya kalksam
kim vazgeçirecek şimdi beni duyacağım cevaptan

çukurunu içinde taşımaktan yorgun bir gövde
boğazında dokuz boğum, ağzında zehirle
yürü yürüyebilirsen dünya içinde
ben bu şehrin yabancısı olarak ölürüm iyi
beş daldan çatılmış bir korkuluk yeğdir senin yerine

işte tam böyle diyecektim
sana gittiğimi söylemeye geldim

–çok kendinden saymışsın

–neler geldi başımıza gördün mü

–istanbula dönünce mügeye geç. uyu akşama kadar

–ne yapayım şimdi

–aklım almıyor yemin ederim

–e hiç mi izan yok mu bu çocukta

–ben demiştim

–oğulcan kendini ezdirme

Gittiğimi Söylemeye Geldim

ben buralı değilim, unut
sana gittiğimi söylemeye geldim

altında kaldığım bu tarihi başkası yazdı
bölünmüş uykuları erteleyip geldim
gözlerinin çarptığı göğü erteleyip geldim
şimdi hepsini unutmak zorundayım

odalardan odalara gezdirip kurduğumuz düşün
bende duran ucunu kaçırdım, soğuklara karıştı dilim
üç mektup yazdım, üçünün de altında kaldım

arkamıza yağmuru aldığımız
fotoğraflar geçti gözümün önünden
ter ve kan, iman ve inat geçti

sana ezberlettiğim şarkının ıslığı dolaştı ağzımı
dilim ve dişlerim hazırdı, sesim hazır
ama eskidi ellerim. değil terden, kandan değil
ne iman ne inattan... eskidiyse ancak radyolarda
bir şarkıyı kovalamaktan

madem uzaklarda çınlayan müzik için harcadım ellerimi
madem buralı değil artık ayaklarım
madem mecburuyum sana verdiğim suyun
giderim, biraz inat taşırım biraz dalgınlık

emanetini saklamaktan yoruldum
şu kapıyı aç, yüzüme bak, bir şarkı başlat:
je suis venu te dire je me'n vais

sana gittiğimi söylemeye geldim

Uzak Çocuklar İçin Kabul Mektupları

bir taş sökülürse bin yıllık yerinden, oyuğunda kalan ne varsa içimdir

——---- Yönlendirilmiş İleti ———

15 Eyl Pzt, [23:54]
www.youtube.com/watch?v=IqaFjKKvQVI

<ogulcankutuk59@gmail.com>

oğulcan merhaba. borcumu ödüyorum.

buralar çok karıştı. insanlar ayrılarak çoğalıyor birbirinden. sabah oluyor, akşam çıkıyor kar basıyor. hepimiz kölesi olduk ertesi günün. buz kesmiş iki el, dilimde metalik bir tat, hayretini yitirmiş bir ifadenin içinden, bağırarak yazmak istiyorum. yirmi yıl uyudum bu evde. her odasında aksak şarkılar açtım kendim için.

biz balkonda otururken deniz görünürdü eskiden, sen yetişemedin. denizden tuz çaldılar. çadır yıktılar bina diktiler. o sıralar âşık oldum. birini son kez göreceğim varmış. ben âşık olunca arka odam yıkılıyor. arka odam yıkıldı, bina diktiler.

sen yetişemedin ama çok da bir şey değişmedi zaten. biraz sakallarım uzadı, o kadar. sırrını kimselere söylemedim. kahrolunca dünya yıkılmıyor. su falan içiyor insanlar. gazeteler basılmaya devam ediyor. her sabah bir daha aşınıyor kapıdaki sepet. üst katta birileri yemek yapıyor her gün, arka odalarını boyuyor, su içiyorlar. manşetlerdeki dert yuvarlanıp evlere giriyor, ana haberler seçim müjdeliyor, su içiyorlar.

ne bıraktıysan bildiğin gibi. bunca gümbürtüde hep evdeydim. *inanmak için su içtim hep*. dilime bıraktığın cümleyi kefaret saydım, mektuplar yazdım, oku. nasılsa aynı yaşa geldik, nasılsa gittiğin yaşa getirdi beni dünya. ölmedim.

hiç ölmeyeceğim artık.

bugün on iki temmuz çarşamba
bugün üç gündür on iki temmuz çarşamba

az önce fark ettim, ilk döndüğümüz sapağın adını
hiç ezber etmemişim ben. şimdi yaz böyle yokuşken üstümde
nasıl hatıraya açılır bütün isimler... çok matematik lazım
bir adımın kaç nefesi ittiğini hesaplamak için. üstelik hep kısacık
bir öyküye başlar gibi başlamıştım her yazgıma, anlatacağım

kırk yıl iz sürmüş gibiyim. kırk yıl topladığım bütün izleri
üstüme sürmüş gibiyim. ayaklarının özenerek gittiği
o soğuk taşrada, kırk yıl önce adım söylenmiş de sanki
şimdi kendime vurmuş yankıyım... yarına hazırlanan
bir ses çoğaldı içimde. yankıyı duyunca geçti hevesim
biriktirdiğim her şey, azalan bir şeye karıştı

bu yeşil evde, bu paslı bıçakla gelişigüzel soymuştun beni
yanık bir et nasıl soyulur bilirsin. bugün on iki temmuz çarşamba
önce azaldı, sonra bitti neyim varsa.
bu yüzden bir dize sakladım bak:

senden aldığım kanattan başka, kapatacak bir şeyim yok dünyaya

kalktım uzunca yürüdüm. kalktım insanların huzurunu bozdum
bozdum dilime çaktığım her cümleyi, çivilerin yerini değiştirdim
oturdum bugünü yazdım on iki temmuz çarşamba
kalemi filan üfledim, bir mektubu insan yerine koydum
biraz daha otursaydım devlet karışırdı...
belki bir hayal şimdilik ama
bir adımız olsaydı bizim, bir gecede geçerdik meclisten,
yemin ederim

adımız yok susalım. her şeyi göm olduğu yere, bilmiyorlar
çoğu gitti etimin paslı bıçakla soyulduktan sonra,
yine de bilmiyorlar
zaten ben de bilmedim diğer yarımı. yarayı filan tam bilemedim
bilmemişim yara, hiç görmemişim kemik...
kuşlar anlıyor bak biraz yaradan

iyi ki kuş değiliz biz, keşke biz kuş değiliz
çünkü yukarıdan bakmak dünyaya
yaranın büyüğünü görmek gibi biraz da

düşürdüm yeminlerin hepsini,
ben kuruttum sana yazılmış lokmayı
bu mektubu ben yazdım, lekeni ben tuttum, ben yedim
nihayet bildim ömründen sürerek geçirdiğin o büyük ölümü
ne vardı ne yoktu hepsini sakladım, ölürsek yarın öbür gün
mezarlıklar uzak her yere...

- anneni ihmal etme
- mavi saati kaldırma yerinden
- ben yaptım ama sen yapma, değiştirme çivilerin yerini

senden sonra biri beni ağlama seslerine astı hiç unutmadım
bir temmuzun çarşambası, saat akşam dokuz
kim bilir kimden doğdum, saatine bir şeyler doğurdum
bilmiyorum ki süt, hiç bilmedim kan

bugün on iki temmuz çarşamba,
günlerdir on iki temmuz çarşamba
zarfı kapatacağım birazdan, herkes duysun istedim:

yırtarsan eğer bu mektubu da
inanmış olmayacağız artık aynı allaha

bilmiyorum ölüm, hiç bilmedim mezar, adımı değiştiren bir tarih
on iki temmuz çarşamba, yıllar geçti on iki temmuz çarşamba

artık eminim, bu mektubu yazmayı bana
senden hiç gelmeyen bir zarf emretti galiba

Temmuz, 2017
Antalya

Nehir Mektubu*

bu mektubu
artık savaşamayacağımı söylemek için yazıyorum

her şey beni terk edip gitti, sırtımdaki kabuğu
yokladım bütün gün
eğer bir mektupsam yalnızca, bütün bu sözler
ceplerimde katlanan taşlardan evlâysa,
kapılardan dönmekse yazım
geri gelsin nehirlere yaydığım ağrı,
şu çığ devrile devrile bulsun yerini

bu mektubu
çiçekleri kimsenin almayacağını haber vermek için yazıyorum

buraları sorsaydın eğer çıkrıklar ve raylar derdim
sabahların sütü kaymaklandı, akşamların kuyusunda ateş derdim
büyük telaşlardan vazgeçtiğimi, *sesler duymaya başladığını*
susmayı öğrendiğimi söylerdim,
ki ne çıkardı uzun uzun konuşsam
anlatsam binbir tasvir... ezberledim,
talihim kapından dönerkendir

* İtalik dizili yerler Virginia Woolf'un eşine bıraktığı intihar mektubundan alınmıştır.

çocukların evden kaçarken düşürdüğü sesler duyuluyor
biri beni bu durumdan kurtarabilseydi, bu sen olurdun
ama çoktan kuşandım taşımı, ölümü nehirlere sardım
intihar uzun sularda yüzdü yıllarca

~~I begin to hear voices~~
I begin to hear voices
I begin to hear voices

bir elim sevip büyütmeye nakışlı doğuştan
öbürüne sonradan boğmak çaktılar
beni kemiklerime dayanan göçe, beni göğsümdeki iliklere
beni suya çağıran bir öyküye inandırdılar

şimdi al boşluğumu dünyayı gezdir, bir çocuk bul ona sevdir
şunu söylemek istiyorum, aslında herkes bilir:

bir taş sökülürse bin yıllık yerinden
oyuğunda kalan ne varsa içimdir

Aralık, 2018
Beyoğlu

Yokuş Mektubu

Müge Özdemir'e, inanması güç bir tesadüfle...

heybemde hatıranın yamaları, büyüdüğün yerlere gittim
çocukluğunu buldum, yardım ettim evden kaçmana
bunun için önce yokuşları kaldırmam gerekti, öyle yaptım
elimde olsaydı dünyanın bütün yokuşlarını yerle bir ederdim

büyüdüğün yerleri gezdim, vicdanımda iki büyük göz...
bak burada düşüp bacağını kırmışsın, şu karşıdaki hastanede
kardeşin doğmuş. buraya kaçıp ağlamışsın
şurası babaanneni uğurladığın cami. çocukluğun burada bitti
taşları kederle yarık, bu ne geniş avlu

bu yokuş ilk yokuşun, ölüsü çoktur
yine de sen yokuşu değil, yokuş seni tırmanmış yıllarca
her anlatışında ağlardım biraz, gözlerindeki toprağı üfledim
terine çamurlar karıştı, hatırla

ne kadar teşneyim
bir sesin iyiden iyiye başka bir sesi andırmasına...
sen yaşlandın ben biraz büyüdüm sayılır
yavaş yavaş anlıyorum anlattığın her şeyi, kimsenin müziği
kimseye kalmıyormuş... kışın hiç suçu yokmuş meğer
tetiği kim çekti mühim değilmiş o soğukta

uzun bir kış olacaktı, sabahları bu yüzden erken kalktım
belki de kalkmayı taklit ettim yıllarca
bak hâlâ sana benziyorum, yüzüm yeni çevrilmiş bir karantina
gövdemse siliktir biraz. bu da ancak annemden kalmıştır bana

yazıklar olsun mecbur şeylerin içine akan zamana
ikimizi de çarşambalar götürsün, acının ilmi yokmuş
burası inim, buradayım bin yıldır

burası
yeryüzüne fırlatılmış helak bir çarşamba

bulurken yitirdiğin her şey için,
kalabalık yüzünden taşırdığın adamlar için
elinin görklü çizgisinden geçen nehir için,
kuşlanıp kırılan uykuların için
yaşamdan çok ölüme yakın olduğun için,
sonra çok sonra, adın sürsün diye
devrilirken rüyalarım üst üste,
hangi uykudan uyanacağını bilmeyen
esmer bir çocuk büyüttüm içimde

her sabah
her sabah vura vura saat yedilere

Haziran, 2017
Kırklareli

Prospektüs

I.

kimseler yok

garip bir rüyaydı. durmadan bir şeyler anlatıyor biri
göğsümüzden uçurduğumuz o gülün gölgesi
evde sallanıyormuş hâlâ. bu uzun uykuda
yalnızca duymak istediklerimi duyuyorum

dışarı çıkıyorum, kuvvetli bir rüzgâr var
ağzımın içi zehir gibi sigaradan. bir nehrin yanından
geçmeyi öğrenecekmişim. çok katlı olmayan binaları geçiyorum
kedileri geçiyorum, meymenet sokağını,
pis çanaklı balkonları, tekelleri
süpürge seslerini, gövdesi yarısına kadar
boyanmış ağaçları geçiyorum
otogarı mutlaka geçmem gerek. otogarı geçiyorum

bir yaz geçiyor içimden

II.

doğrusu yıllardır başka kimselere gözükmeyen
gölgelerden bahsedecektim. şimdilik beceremiyorum
korkunç uykulardan uyanıyorum
cipralex 10 mg film tabletlerin her biri
10 mg essitalopram içerir

gürültülü bir nehir. bir rüya: durmadan konuşuyor biri
çok uzakta sıcak sütler sızıyormuş toprağa
kandaki sodyum seviyelerinde azalma
bulantı, zayıf kaslar veya konfüzyon

eve dönmek istiyorum. rüzgâr dinmiş miydi
nehirlere varsam önce ağzımı yıkayacaktım
geçiyorum. büyük binaları geçiyorum. köpekleri geçiyorum
kim bilir kimin sokağı... boyumdan büyük balkonları,
işçi tulumlarını ve belediye lambalarının eskittiği asfaltları
geçiyorum

eve dönen bir adam geçiyor yanımdan

III.

kapan gözlerim. yüzümden dizlerime kadar inen
çapraz bir sıyrıkla büyüdüm ben. zor oldu ama
bir öykü daha bitecek birazdan. uyu gözlerim uyu
çarpışıp kaybetmeye heveslenen bir şey çıktı içimden
karaciğer enzimlerinde artış

kritik bir uykuya teyellendiğimi çok sonra öğrendim
kapan gözlerim kapan. bu kirli perde, yüzüme bırakılan
bu kalın örtü, sökül... son kez otogarda gördüğüm eksik bir yüz
hayır, gittikçe eskiyen bir yüz. in gözlerimin kirli perdesi
uyu uyu uyu gözlerim

durmadan olduğum yere sığmaya çalışıyorum

IV.

çocuktum
seni tanımıyordum. belime bir rüzgâr kuşanmıştım ne güzeldi
eve varıp yüzümü yıkardım ne güzeldi
bu sessizlik hepimizi öldürür – ya kaç ya uyu gözlerim
bizi buraya terk edenleri buldum
düşük kan basıncı
burun kanaması
kilo kaybı

adımı sakince sıyırdım üstümden, nasıl...
bir küf nasıl ele geçirirse bir meyveyi yavaşça...
kendine zarar verme eğilimi
hareket bozuklukları
baş dönmesi

kalp ritminde yavaşlama
kalp ritminde yavaşlama

adımdaki can silindi
bir oğul ben kaldım dünyada

Ocak, 2020
Kuzguncuk

dünyada bir yer burası yaptığını beğendin mi

Nilay Özer

2017-2020

dünya döndükçe az, döndükçe beyaz
uyandım ve azalan sulara buladım aklımı
ey doğusu bir avuç insanın, ey avucumda büyüyen şefkat
bu uzun rüyayı kim ki taşlardan oyup yerleştirdiyse içime
bir kuzgun salınsın ve dağılsın ince bileğinde bir haber

ölmeye yatıyorum nolur gel
kan çektim yüzüme biraz

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 737050
/ithakiyayinlari